

Ressò

Gener 14

Joey Velasco (Hapag ng Pag-ibig)

*El Regne de Déu s'assembla a una
taula de convidats*

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

La taula de les reunions

El tema cinquè del temari “el signes del Regne de Déu” d’enguany és tant ben tractat i i tant suggeridor que afegir-hi un comentari fa por d’espantllar-lo.

El fil conductor del tema és el signe de la “taula”. I parteix d’algunes escenes de l’evangeli on trobem a Jesús al voltant d’una taula, com: a l’últim sopar (Llc. 22,14-16), en el convit en que Jesús perdona a una pecadora (Llc 7,36-50, en l’àpat de Jesús amb Zaqueu a casa seva (Llc 19,1-10) per saltar finalment en el passatge del rentament de peus de Jesús als deixebles.

I és a través d’aquesta imatge que vol que anem compenetrant-nos en la persona de Jesús i en especial en el misteri del seu cos i de la seva sang i en el ministeri del servei. Dues realitats inseparables en la vida del cristià.

Sobresurt en el llarg del tema la centralitat de l’Eucaristia, “cimal” de la vida cristiana, com ens digué el Concili Vaticà II. D’aquí que hauríem d’aprofitar l’avinentsa d’aquest tema per parlar què és per nosaltres l’eucaristia, com la coneixem, quin valor hi donem, com hi participem ...? En el qüestionari hi ha preguntes concretes per fer-ho.

Ara bé, si “el Regne de Déu s’assembla a una taula de convidats” no valdria la pena que aprofitéssim aquest tema per preguntar-nos amb quin esperit també ens reunim al voltant de la taula on fem les nostres reunions setmanals o quinzenals? És bo de tant en tant recordar que cada grup de Vida Creixent és una petita comunitat cristiana aplegada al voltant d’una “taula” on Jesús ressuscitat hi és present i a on anem fent experiència d’església domèstica, per tal de no perdre’ns diluïts en l’anonimat. Espero que la taula on ens apleguem no sigui rònega sinó ben bonica i còmode i per tant que convidi a treballar, a dialogar, a compartir i a pregar junts. I ¿ per què de tant en tant no la convertim amb una taula per celebrar un aniversari, un esdeveniment parroquial, el naixement d’un bis net... (vigilant el sucre i la pressió)? No hi ha evidentment cap taula a les nostres parròquies com la que presideix el presbiteri , o la nostra casa o pis, però, tant debò que la taula de les nostres reunions de grup sigui també un bon punt de referència i un espai per anar assajant què és el Regne de Déu.

Ramon Oller Hereu, Consiliari de Vida Creixent de Girona

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d’17:00 a 19:00h

Text de la fotografia de portada:
Les taules que Jesús va presidir o visitar eren tot un signe del Regne de Déu que ell volia comunicar.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Mandela, sant laic del nostre temps?

Nelson Mandela (Umtata, Sud-àfrica, 18 de juliol de 1918 - Johannesburg, 5 de desembre de 2013) va ser un polític sud-africà, un dels líders emblemàtics de la lluita contra el sistema polític de l'apartheid i va arribar a ser el primer president de la República de Sud-àfrica (1994-1999) escollit per sufragi universal a les primeres eleccions nacionals no racials de la història del país. Després de vint-i-set anys de presó, Mandela va ser alliberat l'11 de febrer de 1990, i defensà la reconciliació i la negociació amb el govern del president Frederik de Klerk. El 1993, rebé conjuntament amb aquest, el Premi Nobel de la Pau per les seves accions a favor de la fi de l'apartheid i l'establiment d'una democràcia no racial al país.

Escollit primer president negre de Sud-àfrica el 1994, continuà amb èxit la política de reconciliació nacional. A Sudàfrica, tothom li té un respecte profund i se'l considera "el pare de la nació". Sovint se l'anomena amb el nom del seu clan, Madiba.

Avui us poso el poema que Mandela citava cada dia a la presó i que el podríem integrar, perfectament, en la nostra pregària. Mandela s'ha convertit en un referent mundial de reconciliació, de perdó, d'integració i de fe en la humanitat.

**“Més enllà de la nit que em cobreix,
negra com un abisme sense fi,
dono gràcies als deus que puguin existir,
per la meva ànima invicta”**

La nena que va donar vida al pessebre

M'havia enfilat escales amunt per aferrar la bosseta amb el pessebre nou, comprat l'any anterior a la Fira de Santa Llúcia: una Sagrada Família amb bou i mula -tot i que el papa anterior es molestés en especificar que a l'estable de Betlem les manyagues bèsties no hi van treure el cap-; tres conillets igualment mansos, uns pastors amb bens, una rentadora, una fornera, l'Àngel i els tres reis savis dalt dels camells.

Unes figuretes de plàstic acolorit, distants de la senzillesa despullada de les Nativitats d'argila que havíem col·locat cada any, però l'austeritat del Naixement està garantida: una caixa de sabates que folrarem amb paper d'embarlar i potser pintarem serà la caseta que acollirà Mare i Fill, l'embolcall d'alumini d'una presa de xocolata lluirà en forma d'estrella; fulles de pi collides al parc faran de flonjo coixí a les passes de camells i pastors.

Arrenglero les figures amb una mica de pressa sobre la tauleta, amb la il·lusió de compartir el pessebre amb la Núria, de dos anys. Li explico que el nadó és Jesús i la mare, Maria, que ella bé coneix, i mentre ella les agafa amb veu admirada, em poso a tòrcer les potes dels camells que, inexperts, semblen entestats a desplomar-se. Quan finalment aprenen a donar les primeres passes, encara em toca ensenyar a muntar els reis, que es precipiten a terra un cop i un altre fins que les cames no s'emmotllen a les panxes dels companys de viatge.

L'esclat alegre d'un petó em distreu de l'esforç. Alço la vista i veig com la petita ha inclinat Maria sobre del Nen; l'acaba de besar amb tot l'amor d'una mare.

La Núria agafa llavors els tres conillets i els disposa ben apinyadets a la vora del bressol de palla; semblen contemplar-lo i donar-li escalfor i alegria. I quan li mostro la fornera, me la pren i s'afanya a "donar-li" un trosset de pa al petit recent nascut.

Jo em pensava que seria jo qui li explicaria a la filla la història del Betlem, però era una pretensió sobrera. Amb la bondat innocent d'un nen que ha viscut l'amor, és ella ara qui me l'ensenya a mi. Ja ho va dir Jesús, que són els nens els qui ens mostren com arribar al Regne del Cel: no els calen explicacions saberudes dels qui ja hem oblidat com és que es dona caliu al nostre pessebre.

Sandra Buxaderas Sans

Taltavull: “El papa ens demana una gran conversió”

“La crida a la conversió pastoral és la clau per interpretar tot el moviment del papa Francesc”. És la lectura principal d'aquests mesos de pontificat de Francesc que va oferir aquest dijous Sebastià Taltavull. El bisbe auxiliar de Barcelona va participar en una taula rodona de la Fundació Claret dins del cicle sobre “L'estil d'Església que promou el papa Francesc”

Per Taltavull el més important és que “el papa ens demana una gran conversió”, després d'estar molts anys parlant de nova evangelització “i haver-nos quedat allà mateix”. Per això, veu en el nucli de l'*Evangelii Gaudium* la invitació a renovar “ara mateix” el trobament personal amb Jesucrist.

Com a exemples va posar l'exigent crida del papa a la misericòrdia, quan ens “diu que hem de fer obres de misericòrdia, però ‘amb’ misericòrdia”. O quan “alerta contra els qui s'omplen la boca amb els pobres però els instrumentalitzen”. També va remarcar el fragment de l'*Evangelii Gaudium* que demana als “pastors” que sàpiguen posar-se davant, enmig o darrera del ramat quan convingui. Això ens parla de “la intuïció que el ramat també té la manera de trobar el camí. Els pastors s'han de fiar de la gent. Han de saber que Déu també guia el poble encara que el pastor vagi al darrera”. Per Taltavull, “això és un canvi d'Església” i demana una conversió pastoral a tots, entre els quals Francesc s'inclou a ell mateix. “Mai havíem sentit un papa dient coses tan dures”.

Quatre dies amb el papa

En el terreny més personal el bisbe Taltavull va explicar que aquest agost va tenir la oportunitat de residir quatre dies a Santa Marta convivint amb el papa. Una experiència de la que destaca la “proximitat” i la “naturalitat” de Francesc: “Te'l trobaves com un més revestint-se a la sagrista abans de la missa del matí”. Per això, diu que amb aquest papa “et sents molt acompanyat” i que “a mi m'ajuda molt a pregar”.

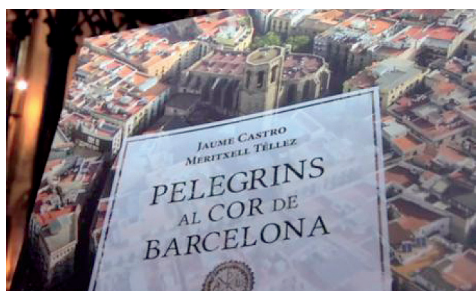
En la taula rodona també va intervenir el delegat de pastoral de Joventut de Sant Feliu, Carles Muñoz, que va explicar el que ha representat l'arribada de Francesc “pels qui sempre hem parlat d'una Església pobre i per als pobres”. La responsable de pastoral de l'Escola Vicenciana, Dorotea Carbó, va remarcar el canvi que representa que ara “la gent es llegeixi les homilies i miri els vídeos del papa Francesc”.

I la missionera de la Immaculada Concepció, Isabel Vázquez, va explicar com s'ha rebut “un missatge esperançador que no condemna les persones sinó un sistema injust”. En el debat, moderat per Ignasi Miranda, també es va reclamar que els canvis arribin fins aconseguir l'accés a les dones a tots els serveis eclesials.

Jordi Llisterra - CR

La petjada cristiana al cor de Barcelona

Construïda sobre els fonaments d'un anterior temple romànic, la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor és, juntament amb la Catedral de Barcelona i les esglésies de Santa Maria del Pi i Santa Maria del Mar, una de les joies de l'arquitectura gòtica barcelonina. Aquesta és una de les obres arquitectòniques construïdes en ple creixement econòmic i cultural de la ciutat, el segle XIV.

És aquí, precisament, on aquesta setmana s'ha fet la presentació del llibre "Pelegrins al cor de Barcelona", escrit per Jaume Castro i Meritxell Tellez i amb fotografies de Pere Vivas.

El llibre explica la petjada cristiana a la ciutat, a través tant dels grans monuments arquitectònics com de les petites esglésies, capelles o antigues cases de caritat. Segons el degà de la Facultat de Teologia, Armand Puig: "De vegades no coneixem la ciutat que tenim ben a prop i, en aquest llibre, en canvi, redescobrim els racons i el patrimoni cultural. A més a més, els autors ho fan d'una manera amable i simpàtica."

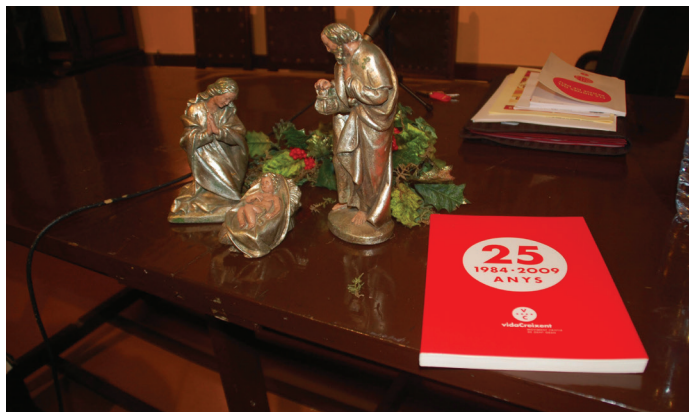
L'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, també ha estat present en la presentació i ha destacat la feina dels autors per

destacar el patrimoni de Ciutat Vella: "És una feina magnífica, la de recuperar la història de totes aquestes esglésies, cases de caritat, capelles o convents i posar-les al descobert i a l'abast de tothom. Serveix per comprendre què som i com hem arribat fins aquí."

El llibre explica com en el recinte emmurallat de la Barcelona medieval, que correspon a grans trets a la Ciutat Vella actual, es va desenvolupar la major part de l'activitat ciutadana fins ben entrat el segle XIX. Per tant, d'ençà de la fundació de Bàrcino diverses generacions de cristians hi han deixat un llegat que ha perdurat fins als nostres dies i que constitueix un conjunt artístic de primer ordre, en què es pot llegir aquesta història mil·lenària.

Resseguint aquest patrimoni artístic i espiritual, el llibre vol ser com el bastó del pelegrí que recorre el cor de Barcelona, una ciutat amarada d'espiritualitat i de cultura. En són testimonis les quatre basíliques gòtiques —la Catedral, Santa Maria del Pi, Santa Maria del Mar i els Sants Màrtirs Just i Pastor—, però també les esglésies i capelles menys conegudes i visitades, convents desapareguts, edificis amb un passat hospitalari i caritatiu que avui tenen un ús ben diferent, el record de la presència de les primeres comunitats cristianes i de la cohabitació al Call jueu... un pòsit sedimentat al llarg dels segles i que constitueix una herència extraordinària tant per a ciutadans de Barcelona com per a visitants que cerquen alguna cosa més.

Reunió d'Animadors (Nadal 2013)

Reunió d'Animadors.

Francesc: sense fraternitat és impossible una societat justa i en pau

Acaba de publicar-se el **Missatge per la Jornada Mundial de la Pau**, que celebrarem el proper 1 de gener de 2014, signat pel Papa Francesc. Enguany porta com a lema: **“La fraternitat, fonament i camí per la pau”**.

Els Missatges per la Jornada Mundial de la Pau són sempre una eina important per a la difusió, desenvolupament i actualització de la doctrina social de l'Església i, per tant, per a l'evangelització de la realitat social. Però això, seria important que aquests missatges siguin llegits i meditats per tots els creients, analitzats i discutits en grup a totes les comunitats cristianes, i que permetin trobar l'ocasió de posar l'Església en situació “de sortida” (com diu el Papa Francesc en la seva recent exhortació “Evangelii Gaudium”) cap a la societat.

En aquest seu primer Missatge per la Pau, Francesc reprèn i continua el magisteri social dels seus predecessors, tot fent èmfasi en algunes de les tesis i preocupacions que s'han convertit ja en eixos dels seu Pontificat.

L'afirmació central del missatge és molt clara: **la construcció d'una societat justa i d'una pau estable i duradora és impossible sense la consciència de fraternitat**. La fraternitat és la consciència d'una dimensió essencial de l'ésser humà, com és el seu caràcter

relacional, que ens porta a tractar a cada persona com a veritable germà i germana. La font i espai bàsic per generar aquesta consciència és la família, cridada a “contagiar el món amb el seu amor”.

Ara bé, per sortir al pas de comprensions inadequades o insuficients de la fraternitat, que no permeten generar vincles autèntics, Francesc identifica quina és l'arrel de la fraternitat. **La fraternitat prové de la convicció i el reconeixement d'un Pare transcendent comú de tots els humans, com a fonament últim, és a dir, la paternitat de Déu**, que estima de forma concreta, puntual i extraordinària a cada ésser

Col·laboracions

humà (Mt.6,25-30). Aquest amor, quan és acollit, és l'agent més poderós de fraternitat, transforma l'existència i les relacions amb els altres i obre les persones a la solidaritat i la reciprocitat. **La fraternitat ha estat regenerada en i per Jesucrist**, amb la seva mort i resurrecció, convertint-se en principi nou i definitiu per a reconèixer-nos com a germans, fills del mateix Pare.

Per tot això, Francesc subratlla que la **fraternitat és el fonament i camí per a la pau**. En efecte, la fraternitat **no es una qüestió solament entre persones sinó que ha de regnar entre els pobles i nacions** i es concreta en els deures de solidaritat, justícia social i caritat universal. Les relacions fraterne entre persones i grups i les polítiques públiques eficaces basades en la fraternitat són la **via adequada per superar els grans mals del nostre món** denunciats per Francesc: **la marginació, la soledat, la pobresa, la manca d'accés a serveis bàsics, l'exclusió social, les greus desigualtats** de renda, les persistents crisis econòmiques i financeres, causades per la cobdícia i l'empobriment de les relacions humanes.

La fraternitat és la via per posar fi a **la guerra, la violència i la proliferació de l'armamentisme**. I és la via per superar l'egoisme que es desenvolupa socialment en múltiples formes de **corrupció i crim organitzat**: la xacra de la droga, l'explotació laboral, el blanqueig de diners, **l'especulació financera**, la prostitució, el tràfic d'éssers humans, els abusos contra els infants, l'esclavatge,

el **tràfic indigne amb els immigrants** o la **devastació de la naturalesa**, que perjudica la vida humana present i la de les generacions futures.

Per això, Francesc **fa una crida a descobrir, estimar, experimentar, anunciar i testimoniar la fraternitat, que solament és possible amb l'obertura i acolliment de l'amor donat per Déu**. El realisme de la política i l'economia no poden reduir-se a un tecnicisme mancat d'ideals i d'obertura a la dimensió transcendent, que empobreix les activitats humanes i redueix les persones a ser simple objecte d'explotació.

Conclou Francesc **demanant als cristians que sapiguem teixir un entramat de relacions fraterne** basades en la reciprocitat, el perdó, el do total d'un mateix, segons l'amplitud i la profunditat de l'amor de Déu, ofert per Crist mort i ressuscitat, estimant-nos els uns als altres com a senyal que som deixebles seus (Jn 13, 34-35). Ens reclama, així, "un pas endavant, un exercici perenne d'empatia, d'escolta del sofriment i l'esperança dels altres", posant-nos en "actitud de servei els uns dels altres, especialment dels més llunyans i desconeguts", atès que **"el servei és l'ànima de la fraternitat que edifica la pau"**.

Eduard Ibáñez

Extret del web CatalunyaReligio.cat a l'enllaç: <http://catalunyareligio.cat/blog/apunts-eticipolitics>

Las miradas de Jesús

A la mujer sorprendida en adulterio (Jn B,1-11)

El espectáculo se me antoja macabro, cruel, desolador. Un grupo impresentable de escribas desalmados y fariseos cínicos se han confabulado para tentar a Jesús. Bajo pretexto de cumplir la Ley de Moisés, conducen hasta él, casi a rastras, a una pobre mujer que ha sido sorprendida en adulterio... Solicitan del Maestro el beneplácito para poder proceder a la lapidación. Jesús se limita a sugerir: “Aquel que esté sin pecado, que le arroje la primera piedra”. Ellos fueron retirándose unos tras otros, comenzando por los más viejos. Sé quedó solo Jesús, con la mujer. “Mujer, ¿dónde están? ¿Nadie te ha condenado?”. “Nadie, Señor”. Y Jesús concluyó: “Tampoco yo te condeno. Vete, y en adelante no peques más”.

El evangelio no lo hace constar, pero estoy seguro de que Jesús, al quedarse solo con la mujer, le tendió una mirada tierna, dolorida y misericordiosa.

Ella humillada y desfallecida..., cansada, le correspondió con otra, que rezumaba agradecimiento. Sus ojos fueron, progresivamente, recobrando vida hasta henchirse de felicidad, para concluir finalmente en una luminosa sonrisa... En su corazón quedó esculpida, a cincel de misericordia, la frase que jamás había escuchado hasta entonces: “Tampoco yo te condeno”.
Señor: Me sobrecoge... tu mirada,

cargada de perdón. Dejando a un lado la legitimidad de la Ley de Moisés, preferiste enfocar tu atención hacia aquella pobre mujer, humillada por la saña caprichosa de unos farsantes. Con tu delicadeza habitual, le ofreciste el bálsamo del perdón... Lo necesitaba... “Tampoco yo te condeno”, le dijiste. Y ella sintió un alivio infinito... Todo un reproche para nuestro comportamiento diario. Constatamos que, a menudo, contemplamos los fallos, deslices o pecados de los demás con un espíritu malicioso y vengativo: para ellos, pedimos que se haga justicia rigurosa, que caiga sobre sus cabezas todo el peso de la ley, en tanto que para nosotros solicitamos perdón, comprensión y misericordia... y no nos damos cuenta de que tenemos en nuestra mano una piedra acusadora para lanzarla a cualquiera en la primera ocasión.

*Pedro María Zalbide Zaballa,
Consiliario Nacional de Vida Ascendente*

Jesús mostró que Dios ama a los pecadores.

Portarà a tot el poble una gran alegria

L'alegria enfonsa les arrels en els pous profunds del cor humà, però emet indicadors de la seva presència. Somriure, cara de satisfacció, expressió dels ulls. No obstant això, no tot allò que té aparença d'alegre, ho és. De vegades, només existeix el gest, la ganyota, quan l'alegria no neix de l'interior. Es construeix així una caricatura. Una de les acepcions de la paraula alegria el diccionari la redueix a irresponsabilitat i lleugeresa. Per això, es busquen al·licients i estimulants per construir l'alegria des de l'exterior. En èpoques nadalenques, l'alegria és un producte que es ven als mercats. La publicitat i el consum prometen felicitat, que desapareix quan llencem l'embolcall a la paperera. Es busca un recurs nou. Els músculs del rostre s'encarcaren. Façana. No hi ha fons. No obstant això, queda la nostàlgia pel que és autèntic. El cor sempre peregrina, tot i que a batzegades, cap a la llibertat i l'amor.

Un text bíblic, el capítol 2 de l'evangeli segons sant Lluc, traça amb precisió els horitzons de la veritable alegria. Després del naixement de Jesús, un àngel és enviat a donar un missatge als pastors, que dormen al ras i vigilants. Els seus protagonistes no tenen protecció i són pobres. A més estan en alerta, perquè sense estar desperts no hi ha consciència possible. L'àngel els diu: «No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut el Salvador, que és el Messies, el Senyor. Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora.»

Primer pas per gaudir de l'alegria, treure la por i el temor, que danyen tant la nostra vida espiritual. Segon, trobar una raó que, com una font interior, faci brollar amb força les aigües transparents. Nadal és connectar amb Déu, que habita en la pregonesa del cor. Més enllà de les idees i dels sentiments religiosos, on sovint hi ha pugnes i desencontres. Aquest és l'autèntic regal de cada Nadal, que acostuma a passar inadvertit. Cal dormir al ras i estar vetllant per advertir-lo. Aquesta és la gran alegria per a cadascú i per a tot el poble. La presència de Déu al cor humà. Si algú arriba a connectar amb ell, haurà arribat a la font de l'alegria. No es tracta de conquerir, sinó de deixar-se envair. Un camí de contemplació, on les paraules es redueixen a la seva essència. La trobada es produeix en el silenci de la nit. Tota alegria acostuma a tenir senyals i indicadors. El signe que s'ofereix als pastors és un infant nounat, faixat amb bolquers i posat en una menjadora. Van molt de pressa. Quan algú descobreix el sentit profund de la vida, no es pot aturar. La por paralitza, però el descobriment impulsa. Veuen l'infant al costat de Maria i Josep. Comproven ells mateixos —ningú no ho pot fer per un altre— que la infància espiritual, la pobresa i l'amor són signes inequívocs de l'alegria veritable.

Agenda 2014

Gener

Dijous 9: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – EL REGNE DE DÉU S'ASSEMBLA A UNA TAULA DE CONVIDATS.

Febrer

Diumenge 2: XXVI diada de la gent gran. Celebració de la Candelera i els patrons de Vida Creixent Simeó i Anna.

A la Basílica de Sant Josep Oriol. A les 17 hores. Eucaristia concelebrada presidida per l'Emm. i Rvdm. Sr. Lluís Martínez Sistach, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona.

Dijous 6: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – “VI NOU EN BOTS NOUS”.

Març

Dijous 6: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – EL REGNE DE DÉU ÉS DELS PETITS.

Abril

Dijous 3: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VIII – RETRAT DEL DÉU DE JESÚS.

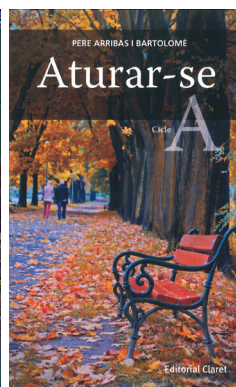
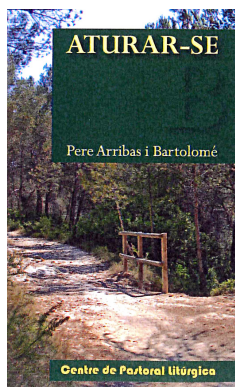
Maig

Dijous 8: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IX – L'ESGLÉSIA NOMÉS TÉ SENTIT SI ÉS SIGNE DEL REGNE DE DÉU.

Dimecres 14, XXVIII Trobada interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat.

A partir del 1 d'abril podran fer-se reserves per a la trobada, a secretaria de 5 a 7 de la tarda.

Aquests llibres, són un recull de “reflexions”, dels Evangeli de Sant Marc, any litúrgic B, i de sant Mateu, any litúrgic A. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.

vidaCreixent

MOVIMENT CRIÀ
DE GENT GRAN